

Scénář audioreportáže projektu Příběhy našich sousedů

ZŠ Slovanské náměstí

Zdravím vás, mé jméno je Karel Horák a společně se svými spolužáky jsme se zapojili do projektu Příběhy Našich Sousedů od neziskové organizace Post Bellum. Tímto bychom vám chtěli představit pana inženýra Marka Poláka, jež byl jeden z mnoha, kteří si zažili nespravedlnost a absurditu komunistické doby. Jmenuji se Marek Polák, narodil jsem se v roce 1964, tady v Brně, takže jsem prožil i různé významné události pro tuto republiku. Vlastně všechny události, které bych rád vám povyprávěl se udály víceméně ve městě Brně, ve svém dětství a mládí. Stalo se právě, že jeden z našich kamarádů „Klaj“ si vzal ty almanachy některé na vojnu, kde při nějaké prohlídce, co tam vojáci mají ve skříňkách to našli jeho velitelé a on asi byl v té době zatčen na té vojně, to už nevím jak to probíhalo to jeho podezření, ale my jsme to pocítili tím, že jsme se scházeli na takové chajdě v Jundrově u řeky, říkali jsme tomu „Bufallo“, takový romantický název, tam jsme, tam jsme vlastně prožívali ten skautský život by se dalo říct. No a jednou, bylo to v roce 1985, tu chatu někdo vykradl.

Pak jsme zjistili, že se nic neztratilo, ale byla otevřená, vypáčená, evidentně tam někdo byl. Dlouho jsme přemýšleli, co to mohlo znamenat. Jednoho kamaráda pak napadlo, že nám tam třeba dali

odposlouchávací zařízení, takže jsme si ještě dělali legraci a volali jsme „Tak, slyšíte nás, jaký je příjem“? A naproti u řeky, na místě, kde nikdy nikdo nechytal ryby najednou začal sedávat rybář.

Později, tedy, až to vypuklo tak jsme pochopili, že opravdu tu naši chatu si otevřela Státní bezpečnost, umístila tam odposlouchávací zařízení, ten policista „rybář“ poslouchal, co si tam povídáme a vůbec jsme v té době netušili, co se stalo tomu našemu kamarádovi Klajovi na vojně, že to tam, ty almanachy našli.

Byl jsem už ve věku, kdy jsem vnímal svět z jiného úhlu pohledu ale přesto příliš mladý na to, abych dokázal následujícím situacím čelit s chladnou hlavou. Zaskočilo mě to. Prožil jsem něco, o čem dnešní mládež nemá sebemenší ponětí a slýchává o tom pouze v hodinách dějepisu. A často ani to ne.

Když si pro mne přišel důstojník STB, zatmělo se mi před očima. Neměl jsem jistotu ani ponětí ohledně čeho by se mnou chtěl mluvit. Přejel mi mráz po zádech a polil mě studený pot. Sebral jsem veškerou odvahu, která mi zbyla. Nasedli jsme do auta a odjeli.

Z jejich pohledu byly závadné ty politicky zabarvené almanachy, ale oni chtěli prostě všechno. Já jsem jim to sděloval velice stručně, nechtěl jsem nikomu ublížit, no a pak ten zlý vyšetřovatel a ten jeden, který do té doby skoro nemluvil tak začal takovým: „Hele Marku, řekni všechno prostě nemá cenu zapírat, přece chceš dostudovat“ a takovým stylem jakoby dobráckým, že vlastně on je pomalu na mé straně, abych byl i já na jejich straně. Moc jsem mu na to, myslím, neskočil, i když jsem neznal ty praktiky té policie, prostě jsem řekl, že vím jen to, co jsem řekl a víc jsem neřekl.

Skauting, dílo Jaroslava Foglara mě ovlivnilo na celý život.

Jsem například toho, že nějaký režim zakazuje ušlechtilé myšlenky, jsem nemohl věřit tomu, že ten režim je ušlechtilý.